

EEN NIEUWE LANDSLAK VOOR DE NEDERLANDSCHE FAUNA.

VERTIGO ANGUSTIOR Jeffr.

DE Nederlandsche Molluskenfauna is onlangs wederom een soort rijker geworden door de vondst van *Vertigo angustior* in Meyendel bij Wassenaar, waar in het najaar van 1924 een vrij groot aantal exemplaren werd verzameld. Hiervan ontving het Comité ter Bestudeering van de Molluskenfauna van Nederland:

3 ex. coll. J. A. Nijkamp, 12. VIII. 1924.

3 ex. coll. W. F. van Hell, 7. IX. 1924.

2 ex. coll. R. Donk, 16. IX. 1924

en 's Rijks Museum van Natuurlijke Historie te Leiden:

10 ex. coll. W. F. van Hell, 16. IX. 1924

11 ex. coll. J. A. Nijkamp, 16. IX. 1924

terwijl er zich bovendien in enkele particuliere collecties ook nog wel een aantal exemplaren bevinden.

Voor het grootste deel werden de slakjes levend verzameld op beschaduwde plaatsen, eenigszins vochtig, op den grond, op boomstronken, schors, doode takken enz. die met mos begroeid zijn.

Door de geringe afmetingen van de schelpjes (1,9 mM. hoog en 1 mM. breed) zijn zij waarschijnlijk tot nog toe aan de oogen der verzamelaars ontsnapt; Druyvesteyn (in De Levende Natuur, Jaarg. XXVII, 1922—1923, pag. 176, noot 4) waagt even de veronderstelling, dat *Vertigo angustior* „misschien ook in Nederland voorkomt”, maar er waren toentertijd nog geen inlandsche exemplaren bekend.

Overigens is het dier in onze naaste omgeving aangetroffen in Duitschland (Geyer), Denemarken (Steenberg), Zweden (Lohmander), Groot-Brittannië & Ierland (Census van de Conchological Society), België (Colbeau) en Frankrijk (Moquin Tandon). In deze laatste twee landen kent men de soort onder den naam *V. plicata*.

De hierbij gevoegde afbeelding is vervaardigd naar een exemplaar van 7 September 1924. Goede figuren vindt men bovendien in Geyer en in Steenberg.

De voornaamste kenmerken, die ik hieronder laat volgen, zijn ontleend aan en gecombineerd uit de beschrijvingen van Geyer, Steenberg en Jeffreys.

Linksgewonden, omtrek een vrij regelmatig ovaal met stompe uiteinden, roodbruin, stevig, 4—5 convexe windingen, waarvan de eerste glad en de volgende scheef en dicht transvers gestreept zijn, mondrand ingeknepen tot een scheef hartvormige figuur door een plooi iets boven het midden der laatste winding. De mond draagt 4 of 5 tanden, waarvan één in den vorm van een gebogen plaatje aan de columella, twee afhangend van den bovenrand en één, of één groote met een kleintje er onder, aan den buitenrand. Umbilicus gesloten bij volwassen exemplaren.

De rangschikking en het aantal der tanden en de vorm van den mond zijn de voornaamste kenmerken, die *Vertigo angustior* onderscheiden van de andere inlandsche linksgewonden *Vertigo*, *V. pusilla*, waarvan men bv. in het bovenvermelde artikel van Druyvesteyn een afbeelding vindt.

De namen: *hamata* Held 1837, *plicata* A. Müller 1838, Venetzi Rossmässler 1839, waaronder men *Vertigo angustior* wel eens aangehaald vindt, moeten alle als synoniemen plaats maken voor *angustior* Jeffreys, die van 1830 dateert en dus de oudste rechten heeft.

T. VAN BENTHEM JUTTING.

Vertigo angustior
Jeffr.

10 × vergroot.